

Izbaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Léposloven tednik.

číslo 12.

V četrtek 18. marca 1852.

III. tečaj.

Ž a l o s p é v.

slavnomu pësniku

Jan Kolaru.

Zora mila, zora jasna!
Oj kak lépo se vzdiguješ,
Svoja krila, rujna, jasna
Veličastno razteguješ
Po širokój zemljici.

S listjem igra milen větríc
Se zibáje po granícáh:
Za potokom tužen slavič
Milo plače v žalostnicáh,
Milo, oj, ko nigdar tak.

Kaj je tebi pësnik nježen,
Kdo te žalil ptič'ca moja?
Komu spëvaš milo pësen,
Komu žalostinka tvoja
Gré, povej mi slavulj moj?

„Prišla v gozdič je zeleni —
Slavulj zdihne gërla mila —
Z Tatre gore dëva k meni,
Oj prelëpa dëva Vila,
Kraj potoka vsedla se.

Divno pësen mi zapoje,
Pësen mïlo in žalobno:
In ko sverši verste svoje,
Vzdigne gërlo se turobno:
Jan Kollara nejma več!

Jan Kolaru, Slave sina,
Ki na strumah lire zlate
Je proslavil Slavjanina,
V kolo sbiral srodne brate —
Ah Kolaru nima več!

Vila z Tatre omolknila —
V solzah serce jej potone. —
Meni žalost je zročila
Meni milotužne done
V mlado gërlo vlila je.

Kadar mlada zora vstaja,
Pëvam Jan Kolaru nije;
In ko solnéice zahaja,
Blëdi mësec nočjo bdije,
Spet žalujem: Jana ni. — “

Oj le pëvaj slavulj mili,
Pëvaj žalostinke svoje;
Zleti ptiček tje h gomili,
Nesi tužne glase moje
Jan Kolaru v tihi grob.

J. K.

Zadnja vojna cara Zolimana.

Spisal J. Terdina.

Dezele, iz katerih sedanja Avstria obstoji, so bile enkrat vsaka za se, z lastnimi vladami in postavami, svojo zgodovino. Nar mogočniši ste bile Česka in Ogerska, una najpred pod vodstvom kraljev Přemislóve rodo-

vine, poznej pa tudi slasti v husitskih vojskah svojim sosedom strašna in nevjugana. Še večjo slavo si je pa ogerska krona pridobila. Bil je čas, ko ji je bila cela srednja Evropa podložna. Ogerska, Erdeljska, Horvaška, Slavonska, Dalmacija, Bosna, Serbia, Valahia, Bulgaria in en čas tudi celo veliko poljsko kraljestvo se je k njenim deželam štelo. Pa ta doba, tak svitla in veličanska za Ogersko kraljestvo, ni dolgo terpe-la. Stari, jaki vladarji iz domačih rodovin so pomerli, vlada je prišla na tujce, katerim je bila lastna veličast ne sreča dežele mar, takò je bila od kraljestva zopet ena dežela za drugo odtergana in ogerska krona le bogat rop, po katerim so od vsih krajev močni sosedi segali. Še enkrat se vbranijo Ogrri sovražnikov, kralj Matija varuje ljudstvo, v jugu proti Turkom, ki so davnej pred že notranje prepire Serbov z njih podjar-menjem končali in zdaj od leta do leta lujsi čez Savo in Donavo vdar-jali, na levi proti vladarjem Avstrie, i na severozapadu proti Čehom in njih verlemu kralju Podiebradu. Zopet veje ogersko bandero na Serbskem, Dunaj sedež ogerskega poglavarja postane in Moravska in Sileška dežela ste krajni ogerske krone. Pa bilo je to le zadnji plam pojemajoče luči; s kraljem Matijem vgasne ogerska svitlost, brez mere in konca nadlog pri-de zdajci čez njegovo kraljestvo. Stare stranke se zbude. Nemški carji pregovarjajo i napadajo, Turki predero meje in vihrajo kot valovi morja s svojim carjem Zolimanom v nesrečno deželo. Mladi kralj Ljudevit mu gre nasproti, pa le majhna truma ga spremlja, zakaj manjka mu ognja, neobhodno za kralje potrebnega, v taki nevarnosti ljudstvo uadušiti, manj-ka mu spoštovanja, da bi se njegova povelja slušala, manjka mu pred vsemi ljubezni naroda, ki je edini varh prestolov in vladarjev v neihitah. Dan napoči, ki ima čez ogersko kraljestvo za stoletja razsoditi, bitva pri Mohaču se bije, Ljudevit pade, majhna truma zvestih tovaršev z njim; po Ogerskem ukazuje turški Car Zoliman. Brez vpiranja se poda Buda, stari sedež ogerskih kraljev; sveti Ostrogon da lastni škof never-cem; terdno Rabo Slovenec Lamberg izroči in Komorana še ni bila ta-krat nevjugana terdujava, da bi zamogla pribežališče ogerske samostoj-nosti in svobode biti.

Le dva moža ne zgubita upa, si vkljub Zolimanu gospodarstvo čez Ogersko dobiti: avstrianski vladar in nemški cesar Ferdinand in Oger Capolia. Pa pat, po kateri svoje želje doseči mislita, je razločna: Ferdi-nand nabere vojsko in rabi silo, Capolia si pa zvoli gotovejši, če ravno sramotniši pomoček, on se poda poveljem Zolimana in skuša z njegovo podporo svoje častilakomne naklepe spolniti. Dva sovražnika ima tedaj avstrianski vladar premagati, ko vender še enemu kos ni; zakaj njego-vih vojščakov je malo, njegovi vodji so večidel neprevidni, ki jih voj-ska zaničuje in nasprotnik z lahkim trudom pobije, tedaj teče boj nesrečno, in neslayen mir se mora z neverci storiti. Le majhen kos Ogerskega pri-de pod avstriansko oblast, pa še iz tega kosa se mora Turkom 30,000 zlatov, kot letna štibra plačevati.

1564 umerje cesar Ferdinand. Njegov naslednik je Maksimilian dru-gi, ki je bil slasti v novejih časih mnogo hvaljen i povzdigovan. Kar zadene značaj, tak je bilo tudi v resnici še malo vladarjev, ki bi v taki meri hvalo zaslužili. Bil je milostljiv, dobrotljiv, domač in učen; imenitni-ki in reveži so mu bili enako dragi, že vunajna podoba je obudila zaup in ljubezen do njega. Tak je bil Maksimilian kot človek; pa slava, ki je je v tej razmeri brez dvombe vreden, se pa ne sme nanj tudi kot na

vladarja prenesti. Od vere ne govorim tu, da ni bil v resnici ne luteran ne katoljčan, da je od obeh odpadel, kakor so mu okolišine velevale, te graje mu ne oponašam tukaj, ker se ne tiče namena tega spisa. Pa njegovo obnašanje proti Turkom je spolika, ki se ne da ovreči ali le kolikaj veljavno izgovoriti, le od te bo tu govorjenje. Ko je bil mladenec, mu je kipele serce v njedru, od Turkov slišati; goreča želja ga je navdajala, ko bi vladar postal, njih gospodarstvo na Ogerskem končati in jih zopet nazaj v aziatsko domovino pregnati; ni se nehaj jeziti o peljanju turškega boja, ki je toliko sramote njegovemu očetu naklonilo, da se je ta clo sinu cara Zolimana spoznati moral. Hrepeneče so tedaj narodi due pričakovali, ko bi smert Ferdinanda Maksimiliana na prestol posadila. Ogersko bi bilo zopet otefo in bi hvaležno svojega rešenika vladarja spoznalo, Bosna in Serbia bi se zopet iz globokega pada povzdignule, kamor jih je njih nesložnost pahnila, polmesec bi otemnil, bi moral clo Carigrad popustiti, povsod bi veljal le križ, bi vladal mir in bi popred nepoznana sreča razcvetela. Tako so mislili narodi takrat i kdor je pomislil voljo Maksimiliana i moč, ki jo je v avstrijskih i nemških deželah na svoji strani imel, ni zamogel dvomiti, da bo to, kar je bilo takrat le želja narodov, tudi gotova resnica postalo.

In zlatj ni bilo Ferdinanda več, Maksimilian je prišel na prestol očetov, podedovaje njih dežele, njih okolišine, njih sveto vojsko proti aziatskim divjakom i njih caru Zolimanu, ki je takrat verh svoje slave dosegel in strah svojega imena v Evropi, Azii in Afriki razširil. Zdaj je bil čas Maksimilianu, se tega moško v djanju lotiti, za kar se je kot mladenec i podložnik svojega očeta tak nezumno potegoval in gorel. Vse okolišine so bile naročne, iz vsih krajev so vreli k njegovim benderom keršanski vojaki, izverštni vodji so v njegovo službo stopili, nadušenje zanj in za vero ga je v kratkem času s hrabro, mogočno vojsko, z diarjem i vseni pripravami previdilo. Bodi si luteran ali katoljčan vsak je po svoji moči pripomogel; kolikor dražbe je tudi med njima bilo, sta se vender oba kristjana čutila, kterima je obema sveta dolžnost, razširenje divjih nevercov v Evropi ovreči, svoje brate rešiti in tudi s svojim življenjem končanje vsega, kar je dobro sveto in pravo, odvernuti. —

Take so bile tedaj okolišine Maksimiliana; v boljših se ni bil noben avstrijski vladar v turških bojih ne pred ne poznej. Toliko bolj mora tedaj človeka serce boleti, ker mu konec pokaže, da se cela ta mogočna vojska kot v dim razide, da se bijejo namest izločnih bitev male, nepomenljive, večidel nesrečne praske, da se ves up narodov skali in osvobodenje Ogerskega še stoletja zaostane, in da kristjani unkraj Save in Donave večidel še dan današnji rešenja pričakujejo.

Med turškim carom i Avstrio je bival takrat sicer še mir, ki je bil Ferdinandu vsiljen; pa vidilo se je, da ne mora dolgo ostati. Dve leti zaporedoma že ne plača Maksimilian pogojenega daru 30,000 zlatov, cesarski poslanec v Carigradu Vis po imenu je veržen tedaj v terdo ječo. Vender še ne sproži to boja, ampak sin umertega Capolia, Žiga, enako vdan Turkom kot oče i enako po ogerski kroni, ali saj po tistem delu dežele, ki je še v oblasti Avstrie bil, hrepeneč, zažene plamen v nezumno vnetilo. Zbrav vojsko prepade Zabmar, mesto na gornem Ogerskem i se ga naglo brez vpora polasti. Neprenehoma dere proti Slovaškemu, pa njegovo napredovanje ravno tak hitro neha, kakor se mu je

pospešilo. Maksimilian pošlje nanj svoja unna vodja Švendi-ta in Andreja Batori-ta, ki ga naglo iz dobljene zemlje prerineta, mu po hudem vpiranju Tokaj vzameta, Serent brez truda posedeta i se tudi Zatmara polastita, ki ga Capolijevi vojščaki prestrašeni popuste. To pripravi Žiga, z Maksimilianom pogojevanje začeti i v resnici na mir misliti. Zdaj pa pride njegov poslanec v Carigradu Bekes nazaj i mu pove, pogodbe pustiti i se marveč še le krepko na boj pripravljati, ker je car Zoliman misil, mu pomagati.

Maksimilian je tedaj zdaj primoran, ali cara potolažiti i na mirniši misli z darovi i prošnjami pripraviti, ali pa naglo, preden so še Turki skupej, bojevanje začeti. Velika napaka je bila, da ni storil ne to ne uno. On pošilja le k Zolimanu poročnike, ki njegovo početje opravičujejo, ki jih pa sultan ne sluša ter jih večidel z gerdo odpravi. Jezi ga, da je Maksimilian upal se Capolia vstaviti, jezi ga, da je njegovega zvestnika zmagal, tudi da se je z njim v pogodbe spustil, ga v nevoljo pripravi. En čas hodijo tak avstrianski i turški poročniki sem ter tje, pogovorov je dosti, pa zastoj, zmir serditeji je obnašanje cara. Vender preden še Zoliman boj sklene, že njegov paša Mustafa Sokolović čez meje vdari i horvaško terdnjavo Krupo obleže. Truma, ki je notri, upa rešenja i se tedaj jako 16 dni brani. Zdaj pride res vodja Slovencev Herbart Turjaški s 7000 junaki i se takraj vode vtabori. Pa ne da se vganiti, kaj bi ga bilo zmotilo, ne bliskoma na Turke pasti i jih s pomočjo posadke odgnati. Boječost ni bila, te ni Herbart poznal, pa bodi si kar hoče, gotovo je, da je bila to velika napaka, zavolj ktere je terdnjava padla. Še se brani posadka devet dni, zdaj pa njena moč gine i Turki napadejo vsih strani že mnogo nazrušeno ozidje. Zastoj je nar serditeji bramba, zidovi so zavzeti, vojšaki v slavnem boju pobiti, žene i otroci razsekani, terdnjava v prah i pepel premenjena. Vse to se godi pred očmi Turjačana, ki mirno divjanje gleda i še le po končanju Krupe zopet svojo junakost skazuje.

(Dalje sledi.)

I. bukve iz Iliade.

(Dalje.)

Jez naj prvi velim po tem se spraviti z bogom,
Atrejevič pa postane serdit i mahoma vstal mi
Žuga z besedami, ki so vse že dopolnjene zdajci,
Že namreč bistrooki Ahajci jo z jaderno ladjo

390. Spremljajo v Krizo ter peljejo sabo darove za kralja,
Iz šotora speljala meni pa sta poročnika
Ravno Brizovo hčer, ki mi dali Ahajcev jo sini,
Toraj ak moč ti je koli uzemi u brambo otroka,
Prišla v Olimp poprosi mi Cena, ak si v resnici

395. Kdaj zradovala njegovo serce al z besedo al djanjem;
Mnogokrat namreč sim čul te v hiši očeta
Š tem se ponášati, da si bila zmed bogov Kronoviča
Černomegenoga sama branila sramotne nadlege,
Ko so storili naklep zvezati ga drugi bogovi,

100. Najpred Hero, potem Posejdaon i Palas Atena. —
Pa ti, boginja, prišla si m mu odvezala poveze
Naglo v visoki Olimp storoka poklicala k njemu,
Ki Briarej rekó mu bogovi, ljudje pa vesoljni
Ajgiaon, prekosi ki otca še svojega v moči.
105. Ta se vsede potem h Kronoviču, vesel svoje slave;
Njega zboje se presrečni bogovi, in ne zvežejo Cena.
Zdaj spomnijoča na to ga, se vsedi k njemu in okleni
Mu kolena, ak hotel bi priti Trojanom na pomoč,
Da bi pahnili Ahajce na ladje nazaj i na morje,
110. Jih moré, da občutijo vsi hudobnost kraljevo,
In da spozna tud Atrejevič, silni vladar Agamemnon
Svojo slepost, ker časti ni Ahajcev nar boljšemu skazal. —
Njemu zapored potem govori tak Tetis jokaje:
Joj me, otrok moj, čimu sim zredila nesrečna te mati,
115. Da bi vendèr ti dano bilo pri ladjah sedeti
Brez solzá i nadlog, ker je kratka tak tvoja namera,
Zdaj pa ob enem si kratkoživeč i nesrečen pred vsemi;
V to po osodi sim zli te, dete, rodila v poslopju,
Tvojo prošnjo povedati Cenu, groma ljubivcu,
120. Sama pojdem na Olimp snegokriti, če slušal me bode,
Ti pa sedé pri ladih zdajci, pri urnogredočih
Se na Ahajce serdi i se zderži celo hojevanja.
Cen v Okeán se je k poštenim Etipejcem
Včeraj podal na obéd, z njim šli pa bogovi vesoljni,
125. Dne dvanajstoga pa vernil se bo zopet v Olimp gor
In takrat na jeklo-postavljeni Cenovi dom grem,
Bom oklenila koleno mu; mislim, ga tud preverila. —
Tak govori in odide, njega je pa ondi pustila
Se jezečega v sercu zavolj lepolase deklice,
130. Ki zoper voljo bila mu je siloj uzela. — Odisej
Pa prijadrá prot Krizi, pelječ svetó hekatombo;
Ko pa dospeli so v loko že noter, v neskončno globoko
Jadra doli snamó in jih spravijo v ladjo černelo,
Drev pa veržejo v drevnik, z vervmi ga doli spustivši,
135. Nagloma, z vesli pa kermijo ladjo na izhodišče
Veržejo spod kamne, zád pa privežejo vezi,
Ven pa sami se potem podado na brezino morja
In vzamó hekatombo dalekostrelca Apola,
Krizova hčer tud prišla je iz ladie urno-gredoče,
140. Njo mnogosveti Odisej pelje potem k žertveniku
Ilu poda jo dragomu otcu u roke, mu reče:
Krizes, poslal me vladar možev Agamemnon je semkej
Hčer pripeljati tebi, svetó hekatombo pa Febu,
Jo za Danajce dariti, da spravimo serd oblastnika,
145. Ki poslál je Argivom stok iztlačéče nadloge. —
Tak govori in mu v roke jo da, on radostno sprejme
Hčer preljubó, hekatom'o pa slavno berž uni bogovu
V red razstavijo tam pri oltarju, lepoga dela,
Pótle roke si vmijó in vzamejo ječmen svečani,
150. Roke kvísko derže pa glasno molil je Krizes:

- Čuj me, srebrolok, ki Krizo vzel si u brambo.
 In presveto Kilo, ki Tenedos močno vladuješ,
 Slišal že enkrat popred si me, ko sinu molil
 In si počastil mene in kaznil prestrašno Ahajce,
 455 Zdajci tedaj mi tudi to še željo dopolni:
 Odverni od Danajcev zdaj neslavno nadlogo. —
 Tak je govoril molé, ga slišal je Febos-Apolon,
 Pa potem ko so odmolili i ječmen potresli,
 So pa zavili glave nazaj in zaklavši oderli,
 460. Proč pa odsekali stegna i z mreno masno jih ovili
 Dvakrat okrog, gor pa mesa volovskega djali.
 Starček potem na gromadi sožge to i črnoga vina
 Vlije na verh, mladenči pa petozob zraveu deržijo,
 Ko pa sožgal je stegna ino so drob zaužili,
 465. Zrežejo drugo na koščke in vtaknejo ono na ražen.
 Ter speko kar umetno in vse spet snamejo doli.
 Ko pa od dela nehajo ino obed je napravljen
 Se pa gosté in nič pri gostii sercé ne pogreša,
 Ko pogasé pa željó si po napojilu i jedi
 470. Pa napolnijo sluge kozarce do verha s pijačo
 In delé vsestran in začno potem zopet od desne
 Kupe dajati i cel dan spravljajo s petjem bogova,
 Pesem pejonsko lepó mu spevaje, mladenči Ahajski,
 Dalekostrelca slavé: i on čuti, se razveseluje.
 475. Ko gre pa solnce v zapad in v kraje temotne zaidé
 Se pa vležejo doli k vervem tje, k ladje deržečim:
 Ko prisveti roznopersta pa zaria ranorojena,
 Pa zakermé nazaj k širokomu tabru Ahajcev,
 Pošlje tud dober jim veter dalekostrelec Apolon,
 480. Dvignejo drev zdaj oni in jadra bela razpnejo;
 Veter veje naravnoma v plahto, okrog pa valovje
 Bagreno silno ob robu ječi, ki ladia dere,
 Ta pa derči čez valovje, doseči popotvanja kouec,
 Ko dospeli pa so k širokomu tabru Ahajcev,
 485. Pa potegnili so zdajci ladjo černelo na suho,
 Gor na pešeno in valarje silne podložili spodej,
 Se razkropijo sami pa okrog po šotorjih in ladjah. —
 On pa jezil se je tam sedeč pri ladiah hitrih
 Bogorojeni Pelejovi sin, berzonogi Ahilej,
 490. Šel nikdar ni ne na zbirališče možoslavito
 Tudi v vojsko nikdar, temuč grudil si drago je serce
 Ondj čakaje, pa gnala ga slja je po hrupu i boju.
 (Konec sledi.)

Književni pregled.

* Pri našem slovenskem knjigarju Janežu Leonu je ravno spet na svitlo prišla nova molitevna knjiga pod imenom: Venec lepih molitev pri svetj maši in v drugih raznih priložnostih. Obseže dokaj lepih molitev

zbranih iz pisem svetnikov in cerkvenih učениkov. Gospod A. Likar je prav izverstno iz ilirskega (duh kerstjanski) poslovenil. Nevezana velja 30 kr. sr. in terdo vezana v nožnicah 42 kr. sr. — Ravno tam je od našega prečastitega nadzornika ljudskih šol g. S. Rudmaša v nemškem jeziku izšla knjižica: Anleitung zum Leseunterrichte mit Berücksichtigung der neuen Lesebücher: posebno za učitelje je imenitna. Velja mehko vezana 8 kr. sr.

* Izverstni literarni list: »Vesna« bo v prihodnjic le tedaj izhajati mogel, ako se do konca tega mesca dosti naročnikov oglasi. Kdor se misli taj na njega naročiti naj gotovo do konca t. m. vredništvu pod nadpisom: Hermenegild Jireček, Landstrasse, Waaggasse Nr. 662 Th. 10 v frankiranem listu svoje ime, stan, stanovališče in poslednjo pošto na znanje dá; naročivnih denarjev je šele tedaj poslati treba, kader bodo naročniki že perve liste v rokah imeli. Pod tim pogojem bo Vesna dvakrat na teden izhajala in na vsako četvertletje po pošti prejemana 1 zl. (fl) 50 kr. sr. veljala. Kakor v resnici zasluži, priporočimo ti izverstni list vsim našim Slovencem, da bi tudi od naše strane kej pripomoči dobil in gotovejše izhajati zamogel. Velika škoda bi bila za vse Slavjane ga zgubiti, ker nam tako rekoč v središču cesarstva zvun povesti toliko literarnih in drugih imenitnih novic donasa. Če je ravno v českem jeziku pisan, ga bo vendar vsak bolj izurjen Slovenec lahko razumil. Bratje! storimo, kar zamoremo, da se nam poznej nemarnost oponašati ne more. Pravi domorodec domorodne naprave tudi v djanju podpira. —

* Dr. Subotić sastavlja po nalogu vis. ministerstva uka »čitanko« za gimnazije serbske Vojvodine.

Z m e s.

Slajše reči na svētu ni, kakor je lépa pesem.

Slomšek

Še pred nekterimi létami je čudo imenovati bilo, ako se je kdo predrznuil u Gradu slavenski javno govoriti: sadaj je, hvala Bogu! tomu druga. Sedaj se u obče dopadenje u javnih dvoranah péva: tako je bilo opet 7. marca t. l. O poldne rečenoga dana pastopi okolo trideset samih mladih pévcev oder u dvorani redutni i milozvučno se razlégajo domači glasi v prsa blagorodne pozornih poslušavcev. Pévalo se je česki, serbski, slovenski i ruska: »Sarafan« od Mazlamova. Gospodična Kisling je to pesem po drugi krat péti morala. Gospa Hoffmann-Majeranowska je malo prej, nego je se beseda počela, zbolela, in zato se je »večerna pesem« peteropév od Lisinskoga, i »mazur« opustiti moral.

Menim, da jedne pésmi posebno opomenuti moram, namreč »Savica« solo-četveropev od G. Rihara. Prav mnogo pésmi smo že od Rihara čuli, pak ta je bila naj krasnejša. Ti častili mož zna domorodne občutke prav napéti, on seže globoko v naše srdce, da se vsaka žilca milo strese. Njegove pésmi ne hrume kakor davorije, temveč se glase kakor mile pastovice opominjaje toga ljubezni, ki mu u srdcu klije, onega pak srdčnih bolečin, i ga tolaže. Hvala Vam visoko učeni g. Rihar za Vaše rodoljubje! I mladi g. B. Ipavic, premda je bolesten, je poslal jeden napév

za tenore solo s brunčočim korom. To je pësem „sirota“, in se je od g. Frùhaufa izvrstno pëvala. Tudi g. Ljubec je bil blagovoljno pripomagal. Naj več zasluzbe o to besedo gre g. G. Ipavicu kormesiriu in g. Šustersiöu.

U tom mëscu se öe se jedna besöda deržati. J. V.

* Iz Celja se piše v Novice: V pomoö pogorelcam v Levcah so napravili po sporoöilu tukajšniga ljudomiliga županjstva naši verli rodoljubi in prijatli umetnosti slovensko igro „Županova Micka“, za katero si je spet po stari lepi navadi naš öastiti bukvoliskar g. Jeretin s svojimi hvalevrednimi sinovi veliko prizadjal, kterim se moramo, kakor vsim rodoljubnim g. igravkam in igravcam ööitno zahvaliti; nar boljše sta se pa spet, kakor v vsih domaöih igrah, skazala Jaka župan in njegova höi Micka. Glediše je bilo öez in öez polno; nabra'ö se je 164 fl. Ta skupšina znese s tistimi darovi, ki so se po hišah nabrali, 400 fl., razun živeža in oblačil, ki so se ubogim pogorelcam odrajtali. Bog poverni dobrotnikom stoterno njih milodar! Omeniti moram tudi milošine, ki so jo bližnje vasi in Žavce s svojim neutrudljivim županom Šircu imenovanim revežem podari in pripomogli, karkoli je v njih moöi bilo. Ali Bogu bodi milo! vsi ti obilni darovi ne bojo zamogli strašne nesreöe dostojno polajšati. — Ta celi mesec slišimo zale fante ukaje in prepevaje po Celji koraciti, kteri notranje veselje in žalost v pesme razlivajo, — so rekruti, ki imajo ne za domaöi regiment Kinsky, ampak za druge polke sreökati.

S m ë š n i c a.

— Uöenik praša uöenca: Juröek, ti si tako le modra glava, kaj praviš, kako je to: Takrat, ko je Jakob k Labanu šel, je vidil v sanjah angelce po lestvah ali lojtrah gori in doli hoditi. Veš, da imajo angelci perutnice, kakö je to, da so po lestvah lezli, da niso letali kaj praviš? „Ia“ — pravi Juröe, ko nekoliko pomisli — tiöi se vsako leto enkrat movsajo, morebiti, da so se angelci tudi takrat.

Društvo sv. Mohora v Celvcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeöi gospodi: 113. g. Jož. Kostanjovec, fajnt. v Mariboru; 114. g. Fr. Simoniö, kapl. v Mariboru; 115. g. Fr. Cajnker, kapl. v Mariboru; 116. g. Matia Vodusek, opat v Celju; 117. g. Ignac Orožen, vikar v Celju; 118. g. Dr. Janez Vošnjak, šolski vodja v Celju; 119. sl. Celjska farna knjižnica; 120. g. Anton Yreöko, hatehet v Celju; 123. Jak. Duller, župn. v Žavcu; 124. g. Mat. Pintar, namestnik na Polzeli; 125. g. Mart. Sevnik, župn. v Artöeah; 126. g. Fr. Juvanöiö, duhovni svetvavec in župn. v Ojniku; 127. g. Štef. Koöevnar, zdravnik v Celju; 128. Ernst Širca, tergovce v Žavcu; 129. Neža Klemen, dekla pri g. Šircu; 130. g. Liza Kuder, v Dobrijši vesi v Žavcu; 131. g. Fr. Wolf, v Št. Petru; 132. Jak. Kramer, kmet v Vernivesi.

(Dalje sledi.)

Odgovor vredn. g.g. S. v L. in K. v L., na Vaše vprašanje Vas zavernemo na 4. öislo „šolsk. prijatelja.“